

[Bjørn Westh]

om til skosværte, som hr. Gade var inde på. Så lad det være et lille forslag.

EFs landbrugspolitik blev tilrettelagt, da EF-landene ikke var selvforsynende. Det er de nu og mere til. Derfor må landbrugspolitikken omlægges. Men det betyder ikke, at vi nødvendigvis behøver at fravige principperne om en fælles landbrugspolitik, altså et fælles marked og en fælles finansiering.

Vi finder stadig væk den gamle målsætning om, at vi skal sikre forbrugerne fødevarer til rimelige priser, og at de mennesker, der skal producere fødevarerne, også skal have en rimelig levestandard, fornuftig. Men vi mener, det er nødvendigt at se på de betingelser, hvorunder fødevarerne produceres, og her er der en ændring i forhold til den oprindelige formulering af landbrugspolitikken. Vi vil gerne have en rationel produktion, men det må være på naturens vilkår.

Når jeg understreger det med det fælles marked og den fælles finansiering, skyldes det, at vi er stærke modstandere af en renationalisering af landbrugspolitikken med alle de ukontrollerede nationale tilskud, det medfører. Samtidig med, at vi fastholder målet at sikre landbrugerne en rimelig levestandard, må vi sige, at vi ikke kan bevare et system, der garanterer priser for ubegrænsede mængder af varer, der ikke kan finde afsætning. Derfor er diskussionen om suspension af intervention vigtig, og det har landbrugsministeren jo taget op.

Det er jo ikke kun inden for EF-landene, man har disse problemer. Også i USA, New Zealand og andre lande kender man dem. I en anden del af verden, i udviklingslandene, har man også problemer, men de er af modsat karakter, nemlig for få fødevarer med sult og visse steder hungersnød til følge. Hvor mennesker lider og sulter, skal vi hjælpe, så godt vi kan, men vi skal ikke tilrettelægge vor produktion efter at være f.eks. Afrikas spisekammer. Vi skal tværtimod hjælpe udviklingslandene, så de bliver i stand til at lave deres egne fødevarer, og her er det vigtigt at holde sig for øje, at vi ikke må ødelægge lokale markeder i disse lande gennem dumping af landbrugsvarer.

De problemer, overskudsproduktionen giver, må gribes an på mange forskellige måder og på mange forskellige niveauer. Vi må i GATT tilstræbe nogle overordnede løsninger. Vi må i EF selv gøre noget alvorligt ved

problemerne, og vi må også herhjemme i vor nationale politik indrette os på de nye vilkår og muligheder.

Danmark må gøre en aktiv indsats i GATT-forhandlingerne. Da de sikkert vil vare i flere år, ville det være ønskeligt, om de store udbydere af landbrugsvarer på verdensmarkedet kunne aftale nogle midlertidige spilleregler, indtil GATT-forhandlingerne er afsluttet, så vi ikke kører hinanden ud i uholdbare situationer, f.eks. handelskrig mellem USA og EF, og hvad man kan nævne.

I EF-politikken må vi gøre langt mere ud af Grønbogens intentioner om mere skånsomme produktionsmetoder. EFs Grønbog, miljøoplægget, er en stor, positiv udfordring i en vanskelig tid for landbruget. Danmark må, ikke mindst da vi stiller vore egne landmænd over for skrappe miljøkrav, gøre miljøkrav til en afgørende del af dansk politik, når de næste prisforlig skal indgås.

Vi må f.eks. forsøge at få indført regler om harmoniske brug, kunstgødningsskandaler og pesticidforbrug i prisforhandlingerne. Vi må fortsætte med at stille høje kvalitetskrav og hygiejnekrav til de produkter, EF skal give en eller anden form for støtte. Vi må medvirke til at omlægge overskudsproduktioner såsom mælk og korn til produktioner, hvor vi er i underskud. Jeg tænker her på træ, skovproduktion, protein og oliefrøproduktion. Vi må også i EF satse på forskning, bl.a. i, hvordan landbrugsvarer kan benyttes i kemisk industri, til energifremstilling m.v.

Vi må gøre os klart, at med de finansielle muligheder, EF har, vil der ikke blive plads til prisforhøjelser, snarere tværtimod. Det er vel også det, landbrugsministeren taler om i sin redegørelse om forskellige indgreb, herunder suspension af intervention i visse tilfælde. Jeg ved, landbruget er meget betænkelig ved det, men jeg tror, ministeren har ret i sine betragtninger.

Det fører mig over i Danmarks situation, som vi jo lige har diskuteret. Det bliver mere og mere tydeligt, at det ikke er sjovt udelukkende at være afhængig af EFs mindstepriser. Vi må derfor prøve at frigøre os for dem, og der er kun én vej: at lave bedre, mere spændende fødevarer end andre. Vore varer skal være sunde og ernæringsrigtige, uden mistanke om tilsætningsstoffer. Vi har bedre chancer for at lave sådanne produkter, fordi